

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 4/22
21.1.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ловорке Стојнов, председника већа, Ивана Илића и Милице Аксентијевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ...-..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Невена Јеличић, адвокат из Београда, ул. Васе Пелагића бр. 12, против туженог ББ из ...-..., улица ... бр. ..., чији је пуномоћник Драган Николић, адвокат из Београда, ул. Десанке Максимовић бр. 10, ради развода брака и заштите од насиља у породици, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П2 1874/18 од 4.10.2021. године, у седници одржаној дана 21.1.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П2 1874/18 од 4.10.2021. године, у ставу четвртном, петом, шестом и седмом изреке.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П2 1874/18 од 4.10.2021. године, ставом првим изреке, разведен је брак закључен дана ... године, евидентиран под текућим бројем ... за годину између ББ, рођеног ... године у ... од оца ... и мајке ... и ББ, рођене године у ... од оца ... и мајке ..., на основу одредбе члана 41 Породичног закона Републике Србије. Ставом другим изреке, малолетно дете парничних странака, ВВ, рођена ... године, поверена је мајци АА на самостално вршење родитељског права. Ставом трећим изреке, уређен је начин одржавања личних односа малолетне ВВ са оцем ББ према моделу прецизно наведеном у том ставу пресуде. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да на име свог доприноса за издржавање малолетне ВВ плаћа месечно износ од 12.000,00 динара, сваког првог до петог у месецу за текући месец, уплатом на текући рачун законског заступника детета, мајке АА, који се води код "АИК банке", почев од 5.10.2018. године као дана подношења тужбе па убудуће, док за то постоје законски услови или док се ова одлука не промени, с тим што је дужан да доспеле износе плати у року од 15 дана од дана пријема отправке пресуде. Ставом петим изреке, одређује се мера заштите од насиља у породици па се забрањује туженом свако даље узнемиравање тужиле и налаже му се да се уздржава од сваког

дрског, злонамерног и безобзирног понашања којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство тужиље. Ставом шестим, одређује се мера заштите од насиља у породици па се забрањује туженом да се приближава тужиљи на раздаљини мањој од 100 метара и налаже му се да се уздржава од приближавања тужиљи на раздаљини од 100 метара. Ставом седмим, мере заштите од насиља у породици одређене су у трајању од годину дана од дана доношења 4.10.2021. године и исте се могу продужавати све док не престану разлози због којих је мера одређена. Ставом осмим изреке, свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у ставовима четвртм, петом, шестом и седмом изреке, из свих законом прописаних разлога.

Апелациони суд испитао је пресуду у побијаном делу, у смислу одредбе члана 386 ЗПП у вези са чланом 202 Породичног закона и утврдио да је жалба туженог неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде парничног поступка из члана 374 став 2 тачке, 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП на коју се указује жалбом туженог, јер су о битним чињеницама наведени довољни разлози који су сагласни са стањем у списима, а нема ни других недостатака који би спречавали испитивање пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке закључиле су брак ... године у коме су добили троје заједничке деце, ћерку ДД, сина ЂЂ, који су пунолетни и малолетну ВВ рођену ... године. Заједница живота престала је 12.9.2018. године када се тужиља заједно са малолетном ћерком иселила из заједничке куће и отишла у сигурну кућу у којој су биле 7 месеци због психичког и физичког насиља које је трпела током трајања брачне заједнице од стране туженог. То се нарочито изражавало када је био под дејством алкохола. Тужени је априла месеца 2018. године када су парничне странке затекле ћерку ДД у полусвесном стању услед конзумирања наркотика, покушао да пробуди ДД, а затим је почео да је бије, извео је напоље, почео је да виче и на тужиљу говорећи да је крива, да не треба да брани ДД, а затим је када му је тужиља рекла да не може више да издржи и да ДД треба стручна помоћ, а не насиље, кренуо ка њој, опсовао је и наставио да јој говори да је ненормална, луда, да све то подржава и да не покушава да реши проблем на други начин, те је тада тужиљу ухватио за косу, спустио на под и почео да је вуче по поду након чега је она заједно са малолетном ВВ успела да побегне из куће, а затим организовала да се ДД пребаци у болницу. Дана ... године тужени је под дејством алкохола седео у дворишту испред куће, када је тужиљу свекрва замолила да га унесу у кућу и пресвуку није могао да контролише физиолошке функције, затим је ... године поново дошао пијан и целу ноћ испред куће викао, причао сам са собом, што је наставио да ради и у кући, док је тужиља била у другој соби са ДД и ВВ и целу ноћ нису спавале. Тужиља осећа страх и угроженост, знајући да је тужени када попије агресиван. Тужени је био насилан према тужиљи и пре 15-18 година, када јој је под дејством алкохола лупао шамаре након што проговори или јој је стављао у изглед да ће јој лупити шамар уз речи: "Разбићу те", настављао да је псује и вређа, изговарајући јој недозвољене увредљиве речи. Током трајања брака јој се често обраћао

таквим речима, а она се увек склањала и затварала у собу, осећајући лупање срца и плашила се да не започне неке разговоре и да је нешто не пита јер су се такве ситуације увек завршавале њеним плакањем и његовом агресијом након чега је са малолетном ВВ одлазила у комшилук док тужени не заспи.

Из налаза и мишљења Градског центра за социјални рад, Одељење Вождовац од 4.2.2019. године и 20.5.2020. године следи да и малолетна ВВ осећа забринутост за мајку због очевих поступака, да се плаши оца. О догађајима из априла и августа месеца ... године тешко говори од јецаја, није желела оцу да се јави на телефон док је са мајком боравила у Сигурној кући. Наводила је да њу тата никада није тукао, али да маму и ДД јесте и да је она то све гледала, да пати што није у близини своје старије сестре и брата и да јој значи да се са њима виђа. Старија сестра ДД један дан је провела са мајком и ВВ у Сигурној кући, а затим се вратила код оца јер јој није одговарао тај начин живота. Сво троје деце навели су да мајка никада није била насилна према њима, а ДД и ЋЋ су навели да отац годинама стално пије и да је то његово стање "нормално", да са њим никада нису имали однос који подразумева комуникацију, а однос између оца и мајке описали су као послован везано за кућу или за констатне свађе, док је тужени негирао да конзумира алкохол, као и вршење било ког вида насиља у породици.

Сходно наведеном, стручни тим органа старатељства проценио је да су наводи малолетне ВВ и тужиље аутентични, као и да је с обзиром на вербализовани и показани страх туженом целисходно изрећи мере заштите у односу на тужиљу, односно забрану приласка на одређеној удаљености у месту живљења и рада као забрану узнемиравања, те да му је неопходно изрећи меру обавезног лечења с обзиром на наводе свих чланова породице да има проблем са алкохолом, као и да је у интересу малолетне ВВ да се повери мајци на бригу и старање, а да се лични контакт са оцем у тим околностима још не организује док се не реализује мера обавезног лечења која би показала адекватне резултате.

Након изласка из Сигурне куће тужиља није остваривала контакт са туженим, преселила се у изнајмљени стан са малолетном ћерком и задовољна је због тога. У међувремену је дошло до стабилизације породичних прилика, између парничних странака се не остварује комуникација, а тужени редовно учествује у издржавању малолетне ћерке. Мал. Дете више не показује страх од оца, изражава жељу да настави да се виђа са њим као и до сада, а да мајка не спори родитељске капацитете оца и не омета контакте детета и оца, сматра да дете није угрожено у домаћинству оца, да је довољно зрела да процени и одлучи када и колико времена жели да проведе код оца. Тужени је био укључен у програм породичне терапије са старијом ћерком, током лечења прихватио је да узима антиалкохолик јер је код њега установљен штетан образац употребе алкохола како би контролисано апстинирао од алкохола и ћерку подржао у њеном лечењу, да је делимично савладао психо-едукативни програм у који је био укључен, а паралелно успоставио контролисану апстиненцију од алкохола. Лечење је прекинуто на његов лични захтев уз препоруку поштовања терапијских правила и узимања антиалкохолика, а у установу се јавио два пута 26.6. и 3.7.2019. године због ћеркиних психичких проблема и да тада код њега нису регистровани знакови акутне интоксикације, апстиненцијалног синдрома нити психотичног поремећаја.

Тужиља заједно са малолетном ћерком живи у изнајмљеном стану за који плаћа месечну закупнину од 100 евра, уз режијске трошкове који обухватају трошкове струје, комуналија, хране издваја 15.000,00 динара месечно. Потребе детета је утврдио у износу од 24.000,00 динара. Тужиља је запослена у ... “...” на радном месту спремачице по ком основу остварује месечну зараду у износу од 33.000,00 динара.

Тужени је запослен у фирми “...” ... по ком основу остварује зараду од 35.000,00 динара, не обавља повремене нити допунске послове и не остварује допунску зараду, а живи у кући својих родитеља у ... Није власник непокретности. Поседује моторно возило “Фиат пунто” 2002. годиште и за бензин издваја износ од 13.000,00 динара. На основу решења о привременој мери тужени доприноси издржавању малолетне ћерке месечним износом од 8.500,00 динара.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, ожалбеним делом пресуде, првостепени суд је водећи рачуна о потребама малолетног детета као повериоца издржавања и могућностима туженог као дужника издржавања, на основу одредаба члана 154, члана 160, члана 161 и члана 162 Породичног закона, те месечних потреба малолетног детета од 24.000,00 динара, те прихода туженог од 35.000,00 динара, закључио да тужени на име издржавања доприноса у издржавању треба да плати износ од 12.000,00 динара, и то почев од 5.10.2018. године као дана подношења тужбе, па убудуће. Посебно је суд приликом одређивања висине доприноса туженог за издржавање као орјентационо мерило имао у виду висину минималне суме издржавања прописане одредбом члана 160 став 4 Породичног закона, која је у време првостепеног пресуђења износила 33.863,00 динара.

Првостепени суд је оценио да је неопходно изрећи мере заштите од насиља и то забране узнемиравања тужиље и забране пиближавања тужиљи на раздаљини мањој од 100 метара, ради заштите тужиље као жртве насиља.

Овакву одлуку првостепеног суда, као правилну и закониту, прихвата и овај суд као другостепени.

Неосновани су жалбени наводи туженог да је првостепени суд превисоко одредио висину доприноса туженог издржавању малолетног детета, будући да су и по налажењу овог суда као другостепеног, приликом одмеравања висине правилно цењене потребе примаоца издржавања и могућности даваоца, сходно одредби чл. 160 Породичног закона. Досуђени износ и по оцени овог суда је добра мере доприноса којим ће се задовољити потребе детета, а плаћањем тог износа не угрожава се економска егзистенција туженог.

Неосновано се жалбом туженог указује да су мере заштите од насиља у породици, а пре свега мера одређена ставом шестим изреке побијане пресуде, противречне ставу трећем изреке, којим је уређен начин одржавања личних односа малолетног детета са туженим. Наиме, тужени није обавезан да дете непосредно преда мајци, јер је у време првостепеног пресуђења она имала 13 година, те може самостално да уђе и изађе из стана, како тужени не би дошао у контакт са тужиљом и тиме прекршио забрану изречену мером заштите од насиља у породици.

То што је дошло до стабилизације породичних прилика, према констатацији органа старатељства, по становишту овог суда као другостепеног, није од утицаја на правилност изречених мера заштите, имајући у виду дуготрајност и жестину испољеног насиља туженог према тужиљи, којој је као жртви нужно обезбедити заштиту ради враћања осећаја сигурности, а након дугогодишњег трпљења насиља и доминантног осећаја страха и незнања који су пратили насиље, па су мере донете правилном применом одредбе члана 198 став 2 тачка 3 и 5 Породичног закона. Из тих разлога су жалбени наводи у том делу неосновани и паушални.

Како се ни осталим наводима жалбе не доводи у питање законитост и правилност ожалбене пресуде, то је жалба туженог одбијена, а првостепена пресуда у побијаном делу потврђена, на основу одредбе члана 390 Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Ловорка Стојнов,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић